ВІРУЮ

№ 3 (302)
БЕРЕЗЕНЬ 2024

Газета Івано-Франківської християнської місії милосердя « Добрий Самарянин»

Реєстраційне свідоцтво ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗПЛАТНО

Коли надійдуть танки й бетеери,
І вдарить по знаменах кулемет, –
Ті вмруть, а ті сховаються в печери.
Та на Майдані лишиться поет.

Він буде сам під кулями стояти
Без наляку й жалю, як Прометей,
І кров стече... Рабів народить мати,
Та він оберне знову їх в людей!

Він знов оберне в Дух скорботне тління,
Знов нагадає, хто ми, звідкіля.
І знов на площах закричить каміння,
І вбивці рушать знов з-під стін Кремля.

Знов буде бій! Будуть підступні чвари,
Знов честь укрита буде наяву,
І знову нас клястимуть яничари,
Навколішки вітаючи Москву.

І знов розтануть людських душ мерзлоти,
І знов імперію ошкірить сказ,
І буде так продовжуватись доти,
Допоки правда не прийде до нас.

В століттях буде так! І жодна зміна
Не станеться в перебігу епох,
Допоки не воскресне Україна,
Бо Він так хоче – наш безсмертний Бог.

Дмитро Павличко.
1991 рік.

ДЛЯ ЧОГО ПОМЕР І ВОСКРЕС ХРИСТОС?

Так, це правда, що Він помер за наші гріхи і воскрес для нашого виправдання (Римлян 4:25). Але якщо ми на цьому зупинимося, то може скластися враження, що в центрі Божого задуму перебуваємо ми. А звідси вже недалеко і до вищого ступеня егоцентризму, коли не просто все навколо, але й Сам Бог існує, щоб служити нам на добро.

Для повної відповіді на поставлене запитання подумаємо над наступним віршем з Біблії: «А вмер Він за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес» (2 Коринтян 5:15).

У центрі світобудови не ми, але Бог. Він помер не для того, щоб впустити нас в Небесне Царство, де Він вічно буде виконувати наші примхи. Але для того, щоб ми перестали жити для своїх забаганок і стали жити для Нього.

Він віддав Своє життя, щоб завоювати нас для Себе. У Бога є план для наших життів.

Але цей план не про нас, а про Нього. Це план не про те, як нас ощасливити, але про те, як зробити нас придатними для Бога, щоб ми, разом з усім іншим творінням, могли приносити Йому плід.

У пророка Ісаї написано: «Бо як дощ чи то сніг сходить з неба й туди не вертається, аж поки землі не напоїть і родючою вчинить її, і насіння дає сівачеві, а хліб тому, хто їсть, так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і виконає те, на що Я його посилав!» (Ісаї 55: 10-11).

Чи означає це все, що Богу ми байдужі, і що Він думає тільки про Себе? Жодною мірою. Бог любить нас і бажає для нас найкращого. Але Він як ніхто інший знає, що ніщо з Його творіння не володіє самоцінністю. Усе, що Він створив, має вічну цінність тільки якщо черпає сили від Того і плодоносить для Того, Хто Єдиний має самостійну цінність.

Він не потребує того, щоб ми служили Йому і славили Його, – цього потребуємо ми самі. Він би цілком міг жити без нас, тоді як ми без Нього – аж ніяк.

Христос помер за нас, щоб придбати нас для Себе.

Насправді, тільки так ми можемо знайти щастя, але для нас воно не буде найголовнішою цінністю. Тільки так ми можемо знайти істинний сенс свого життя, але цей сенс не в нас самих.

Живу я сьогодні для Христа чи для себе?

Це те питання, яке ми повинні регулярно собі ставити, оцінюючи своє життя. Адже це так легко: змістити фокус свого життя на себе самого. І свого часу це може виявитися так складно: подивитися в очі Христа, на Якого ми не дивилися протягом свого земного життя.

ЗАЯВА ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ РАДИ ЦЕРКОВ І РЕЛІГІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Ми, члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, чиї вірні, які боронять сьогодні свободу і саме життя на передовій, змагаються за людську гідність і майбутнє вільного світу на фронті і в тилу, категорично заявляємо, що ніхто і ніколи не примусить наш народ капітулювати.

Україна стікає кров'ю, але стоїть за Правду, за право бути самою собою. Стоїть мужньо і непереборно. І якби вона капітулювала, то Європа, можливо, увесь світ відразу відчули би це. Відчули би і здригнулися. Бо – це повторення злочинів Бучі й Ірпеня, це подальші руйнування міст і сіл, причому майже напевно – не лише українських, це діти, які назавжди залишилися дітьми, це десятки й сотні закатованих священників, які проповідують Божі заповіді, а не «русскій мір», це торжество зла на цілій планеті.

Ми щоденно молимося за мир. За повернення наших бійців із фронту, заручників з полону, біженців з чужини. За порозуміння між народами і зцілення ран, яких завдала війна. Але здатися на милість цього ворога – це не про мир. Це про перемогу рабства над свободою, мороку над світлом, про зверхність права сильного над силою права. Ми це гірко і неодноразово досвідчили впродовж минулих століть.

Капітулювати перед торжествуючим злом рівнозначно крахові загальнолюдського задуму про справедливість, зраді фундаментальних настанов, заповіданих нам у великих духовних традиціях.

Тому ми благословляємо і благословлятимемо наших вірних на захист своєї країни, молитимемося за Перемогу над ворогом і справедливий мир, простягатимемо руку всім людям доброї волі, які підтримують Україну в цей вирішальний час. Ми віримо і знаємо, що ніколи не залишимося в цьому наодинці.

«Бо Господь любить справедливий суд і вірних Йому не покине. Вони будуть збережені навіки» (Пс. 36:28).

СЕНДВІЧ МАРКА

«Сендвіч Марка» – так біблеїсти називають літературний прийом, який Марко використовує у своєму Євангелії. Євангеліст описує історію, посередині якої поміщає іншу історію, і ці обидві історії взаємозв'язані.

Марка 11:12-14: на смоківниці, на якій по сезону ще не має бути плодів, Ісус шукає плоду. І, не знайшовши, проклинає. Не сезон – ось чому вчинок Ісуса виказує, що тут відбуватиметься щось навчальне у вигляді притчі.

Марка 11:15-19: Ісус виганяє торговців і міняйлів, які перешкоджали храмові виконувати пряму місію, нагадуючи всім, що ця споруда планувалась як дім молитви для усіх народів, а не лише для своїх.

Марка 11:20-26: Петро помічає першим, що проклята смоківниця засихає. Ісус викладає учням лекцію про віру, залишивши лекцію про храм незакінченою – або все було і так очевидно, або учні мали поміркувати самі.

Чому смоківниця і те, що з нею сталося, переплетена з очищенням храму? Тому що все, що задумав Бог, має свою мету.

Храм мав стати місцем, де юдеї і погани могли зустрічатися з Богом. «Храм мав символізувати перебування Бога з Ізраїлем – для блага всього світу, але сучасники Ісуса організували богослужіння таким чином, що замість Божого благословення всім народам було продемонстровано відчуження і відторгнення усіх від Творця» (Н. Т. Райт).

Успішний бізнес потребував у храмі площі, яка йому надавалась за рахунок тих, хто тут мав би шукати зустрічі з Всевишнім. Вигнанням Ісус вчиняє попередній, застережний суд, серйозність якого Він перед тим ствердив власними слізьми (Луки 19:41).

... Дерево, на якому немає плодів, засихає... Чи не хоче Ісус сказати, що храм став безплідним?.. Ще 40 років, і храм також «засохне» – тоді це стане очевидним усім.

Ісус завершує цю навчальну історію уроком про значення віри, молитви і прощення – і нам треба молитися, щоб гори релігійного та сучасного поганства нашого народу зсунулись і щоб християнські культові споруди не перетворювались на музеї, контори ритуальних послуг і місця зустрічі «своїх».

Микола РОМАНЮК.

СТОР. 2

СТОР. 3

СТОР. 6

СТОР. 7

«А нашим сусідам верни семикратно на лоно їхнє їхню наругу, якою Тебе зневажали, о Господи!» (Пс. 78:12).

МІЙ БАТЬКО БУВ НАЦИСТОМ...

Я народився в родині, зараженій темною одержимістю антисемітизму. Мій дід по материнській лінії працював на Ганса Лудіна, німецького посла в Братиславі, який депортував 22 тисячі євреїв до таборів смерті. Після війни його за воєнні злочини повісили.

Замолоду мій батько, Вільгельм Одер, приєднався до націонал-соціалістичної партії в Австрії. Він став одним із місцевих колабораціоністів. Коли австрійського канцлера в 1934 році було вбито, уряд заарештував нацистських агітаторів, зокрема й мого батька. Його судили як терориста і збиралися стратити, коли вермахт – німецька армія – увійшов до Австрії і приєднав її до Третього рейху.

Потім батько долучився до військ СС і пройшов навчання в концтаборі Дахау. Згодом його відправили до польського села Рабка, де нацисти зайняли школу для дівчат і перетворили її на навчальний центр для підрозділів швидкого розгортання. Під час війни батько працював у навчальному центрі і став експертом з убивства євреїв. Він розробив метод Генікшуса, тобто постріл жертві в потилицю, – це стало найефективнішим засобом страти після газових камер.

Коли німецьку армію відтіснили назад до Польщі, Вільгельма заарештували. Він боявся страти через своє есесівське минуле, тому зумів втекти до Австрії, де переховувався разом з іншими нацистськими втікачами. Зрештою його ідентифікували та заарештували американські війська.

Військові злочини в Австрії часто були такими собі показовими судилищами, які висміювали прокурорів і покладалися на свідків сумнівного характеру. Завдяки позитивним свідченням Вільгельму присудили лише шість років каторжних робіт.

Він був бабієм, тож народився я. Наша сім'я жила в гарному сільському будинку, але після звільнення батька ми змушені були переїхати в бідний район міста. Батько був надзвичайно жорстким і породив багато дітей від різних жінок. Мені було три роки, коли він прийшов додому і привів із собою всіх своїх демонів.

Я ріс дуже агресивним і сліпо ненавидів євреїв. Щовечора кричав від страху, бо бачив у нашому домі демонічних істот, які, як я думав, прийшли мене вбити. Ці жахи тривали шість років.

У дев'ять років я вперше в житті заволав до Бога: «Я не хочу вмирати, я хочу жити!», хоча нічого не знав про Нього. Аж через сім років зустрів Пітера Ваганда, молодого німецького християнина, який, як я пізніше дізнався, відчув покликання стати євангелістом в Австрії саме тоді, коли я відчайдушно молився. Пітер був першою людиною, яка розповіла мені про Божу любов. Це звучало просто неймовірно: Хтось, Кого називають Богом, любить мене.

Відколи я вирішив довіритись Христу, нічні жахи припинилися, моє психічне здоров'я відновилося. Я був звільнений від зла антисемітизму і полюбив Ізраїль. Але посвята життя Ісусу не відразу все виправляє. Моє морально-психічне життя було звалищем. І поступово, коли я почав вивчати біблійні принципи в християнському молодіжному центрі в Австрії, моє життя налагодилося.

Моя родина все ще була пов'язана з нацизмом та антисемітизмом. Я повернувся додому, розповів, що Ісус став моїм Спасителем, і запитав: «Що ви зробили з євреями?».

Усе пекло вирвалося мені назустріч. У мене навіть стріляли – шрам від того пострілу і досі можна побачити на маківці моєї голови.

1972 року я виїхав до Північної Англії, щоб вчитися в біблійній школі. Там зустрів свою майбутню дружину. А згодом став пастором християнської спільноти в Борнмуті.

Вернер ОДЕР.

У КИЄВІ РОЗКРИТО МАСШТАБНУ МЕРЕЖУ ФСБ, ЩО ДІЯЛА ЧЕРЕЗ УПЦ МП

Служба безпеки України успішно виявила та припинила діяльність однієї з найбільших мереж ФСБ на території України, яка використовувала Українську Православну Церкву Московського патріархату як прикриття для своїх операцій. Про це повідомляється на офіційному сайті Укрінформ, посилаючись на пресцентр СБУ.

Чотирьох осіб, які відігравали ключові ролі в цій злочинній структурі, затримано. Серед них виявився один із лідерів київського храму УПЦ МП, який був частиною агентурного апарату ФСБ.

Ця мережа мала добре налагоджену систему ієрархії та розподілу обов'язків, а також підтримувала безперервний зв'язок із провідними російськими медіа, які оперативно розповсюджували необхідний їм контент.

За інформацією слідства, координацією діяльності мережі на території України керував затриманий СБУ священнослужитель. Він поширював матеріали, спрямовані на розпалювання міжконфесійної ворожнечі та виправдання військової агресії проти України, надаючи вказівки іншим учасникам мережі, які виступали під маскою «політичних експертів».

Пропагандистський контент поширювали через численні контрольовані канали в телеграмі, ютубі, фейсбуці та на сайтах різних єпархій УПЦ МП, а після публікації російські медіа миттєво використовували його для поширення дезінформації про Україну.

Метою цих інформаційних атак було не лише дестабілізувати ситуацію в Україні, але й підірвати міжнародний імідж країни. Під час обшуків у місцях проживання зловмисників вилучено мобільні телефони та комп'ютерну техніку, що використовувалася для злочинної діяльності.

На основі зібраних доказів чотирнадцятьом учасникам мережі повідомлено про підозру за кількома статтями Кримінального кодексу України, включаючи державну зраду та колабораційну діяльність. Розглядається питання про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Злочинцям загрожує довічне ув'язнення за свої дії на користь ворожої держави.

UKRINFORM.UA.

УСЕ ЦЕ НАДОВГО. ВИ ГОТОВІ?

Ми потопаємо... Поринаємо в темну воду, напружуємося та намагаємося виштовхнути себе на поверхню. Це вдається, ми знову можемо дихати, знову бачимо сонячне світло. Потім тіло слабшає, ми йдемо під воду і знову, ціною великих зусиль, вириваємося вгору.

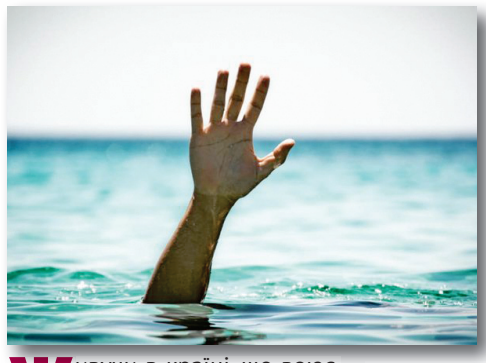

Живучи в країні, що воює, у стані повної невизначеності, емоційних «гойданок», затяжних депресій та «травми свідка», ми при цьому усвідомлюємо необхідність вести звичайні процеси: вчитися, заробляти гроші, будувати та підтримувати відносини з іншими. Занурення, ривок, спливання. Як довго ми здатні жити в такому режимі та чи можна вважати такий стан нормальним життям?

Єдиний вихід у цьому становищі – визнати та звести докупи все, чим ми оточені, що переживаємо всередині, що робимо, чого хочемо та чого прагнемо уникнути. Визнати, що наш світ вже ніколи не буде тим, яким був колись; що війна є, що вона надовго. Наша мета – вистояти.

Для цього нам потрібні:

* твереза оцінка того, що відбувається навколо нас;
* твереза оцінка нашого становища та необхідних ресурсів;
* відмова від сприйняття себе жертвою;
* прагнення збалансувати всі виклики та можливості, щоб зупинити рух ривками, який здатний вбити нас;
* визнання того, що в нас немає двох світів та двох життєвих реальностей, окремих війни та миру, а є одне життя, одна реальність та одна мета – вистояти.

Ще один образ – стати марафонцем, бігуном на довгу дистанцію через бездоріжжя. Тіло, рухи, думки, всі процеси підпорядковані одній волі – рухатися; одній меті – перемогти. Зір фіксує перешкоди, легені вдихають і видихають, серце качає кров, мозок постійно аналізує ситуацію, розраховує необхідні зусилля та передає вказівки тілу.

Важливо, щоб у вас були ресурси для гідратації. Добре, якщо поруч біжать ті, у кому ви впевнені. У такому режимі можна рухатися дуже довго. Наскільки довго? У певні моменти ви можете самі цього не знати, але ваша концентрація дозволяє витримати цю невизначеність. Ви готові рухатися дуже довго, ви налаштовані перемогти, ви не зупинитесь.

Перед забігом прочитаймо з Першого послання апостола Івана: «Улюблені, ми тепер діти Божі, але ще не виявилось, що ми будемо...»

Ви знаєте тепер, що:

* Господь – ваш Батько, тому ви стійко сприймаєте все інше, що може залишатися невизначеним;
* Христос – Господь загальної історії та особисто вашої історії, тому ви починаєте все з молитви Йому і закінчуєте все також молитвою;
* бігти потрібно довго, тому ви прагнете дбайливо та економно витрачати ресурси;
* ви не самі, тому ви без вагань звертаєтеся по допомогу, коли бачите в ній потребу;
* хтось поруч із вами може попросити про допомогу, ви також готові надати її;
* ви можете не бачити кінця шляху, тому ви терплячі;
* ситуація навколо вас можете змінюватися, тому ви тверезо оцінюєте її та готові коригувати свої дії;
* у вас прекрасний Тренер, Який завжди поруч, тому ви починаєте відчувати радість від бігу, ви знаєте, що впораєтеся та рухаєтеся, рухаєтеся, рухаєтеся...

Денис ГОРЕНЬКОВ.

СПРАВЖНІ ТА ВДАВАНІ МИРОТВОРЦІ

Сьогодні склалася доволі цікава й парадоксальна ситуація: багато країн і державних діячів закликають Україну та Ізраїль до мирних перемовин з агресорами. Зауважте, закликають до перемовин не тих, хто розв'язав агресію і може її припинити будь-якої миті, а тих, хто, власне, став жертвою цієї агресії.

У цих закликах є ніби й «логічне» пояснення: агресори, а це фашистська росія і палестинські терористичні організації, не проявляють жодного зацікавлення в мирних перемовинах і через те до них не звертаються. Тобто такі собі «миротворці» закликають зовсім не до миру, до чого мають закликати справжні миротворці, а до капітуляції жертв агресії з їх подальшим геноцидом.

Але годі про політичних «миротворців», краще поговоримо про «миротворців» побутових, які намагаються вирішити чи то колективні, чи то суспільні, чи сімейні сварки таким же чином: шляхом найменшого спротиву, тобто не усуненням причин сварки, а намаганням зам'яти, приховати її. Ще гірше – намаганням звинуватити, змусити невинну сторону взяти на себе провину. Так, у конфлікті зазвичай бувають винними обидві сторони, але завжди є сторона, яка розпочала цей конфлікт: чи то в колективі, чи в суспільстві, чи в сім'ї. І справжній миротворець має для початку з'ясувати: хто саме розпочав сварку? Інакше все зведеться лише до притишення сварки, яка згодом може розпалитися з більшою силою.

З'ясування всіх обставин будь-якої сварки – явище не надто приємне, а деколи й небезпечне, адже миротворець сам може стати жертвою агресії. Але нічого з цим не поробиш, адже недаремно сказано в Біблії: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться» (Матвія 5:9), – а це, ясна річ, має ціну. Деколи

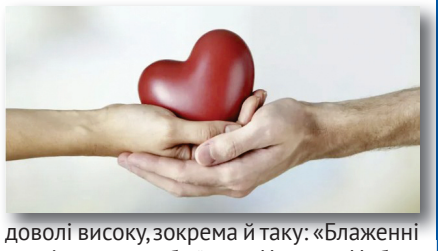

доволі високу, зокрема й таку: «Блаженні гнані за правду, бо їхнє є Царство Небесне» (Матвія 5:10), і часто «гнати» миротворця починають всі сторони конфлікту.

Але правда, все таки, головніша. От лише мало хто готовий платити таку ціну і тому тільки вдає з себе миротворця.

Безперечно, такі люди не можуть бути названі «синами Божими», швидше, синами прокляття, адже «горе тим, які зло називають добром, і добро – злом, пітьму вважають світлом, і світло – пітьмою, гірке вважають солодким, і солодке – гірким! Горе тим, які мудрі у своїх очах і розумні перед самими собою!» (Ісаї 5:20-21).

Погодьтесь, ця біблійна характеристика найкраще пасує тим, так би мовити, «миротворцям», які своїми діями лише розпалюють сварки та конфлікти.

УКРАЇНКИ, ЩО ПІДКОРИЛИ СВІТ

В історії України було немало видатних і легендарних жінок, які зробили великий внесок у розвиток наукового, суспільного й культурного життя. Нагадаємо про деяких із них.

Княгиня Ольга: жінка, яку боялися вороги

Достеменно невідомо ані про походження Ольги, ані про її дитинство. Та до нас дійшла легенда про знайомство Ольги й молодого князя Ігоря. Кажуть, той любив полювати. Якось у лісових хащах його шлях перетнула річка. Князь помітив когось у човні і попросив переправити його на той бік. Коли човен наблизився, Ігор побачив перед собою вродливу дівчину. То й була Ольга. Князь почав залицятися, але отримав гідну відсіч. Та згодом молоді побралися.

Чоловік Ольги постійно воював, княгиня вела державні справи й виховувала сина Святослава. З одного походу Ігор не повернувся. Його вбили древляни – через завелику данину, що прирікала їх на злидні. Єдиний спадкоємець престолу Святослав був ще маленьким. Тож усі обов'язки керування величезною державою лягли на плечі княгині Ольги. Вона вражала сучасників гострим розумом і вольовим характером. Деревляни забажали сісти на київський престол, одруживши свого князя Мала з овдовілою княгинею. Але Ольга мала інші плани. У літописах пишуть, як вона тричі помстилася вбивцям свого чоловіка: перших послів деревлян засипала землею. Других спалила в лазні. Третіх убила на тому місці, де загинув князь Ігор. Потім княгиня спалила все місто деревлян, відправивши туди голубів і горобців із запаленим клоччям. Це був чи не єдиний спосіб змусити сприймати її сильною правителькою, а не просто вдовою чи матір'ю майбутнього князя.

Після помсти древлянам уже ніхто не сумнівався в могутності княгині. Вороги боялися її. Але для своїх співвітчизників вона була не безжальною месницею, а сильною розумною правителькою. Люди поважали її за милостивість і праведне життя.

Зрозумівши, що причиною невдоволення народу був безконтрольний збір податків, вона змінила систему їх сплати. Раніше князі могли затребувати данину коли і скільки завгодно. Ольга ж чітко визначила розмір і час збору данини і цим самим зміцнила державу. Княгиня була першокласною дипломаткою. За часів Ольги держава стала на рівних у лави європейських держав. Наприкінці життя вона писала синові: «Я, сину, Бога пізнала й радуюся. Якщо й ти пізнаєш Бога, то радуватися станеш».

Анна Ярославна, королева Франції

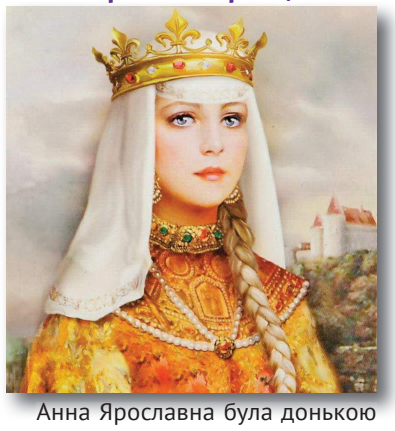

Анна Ярославна була донькою київського князя Ярослава Мудрого та його дружини Ірини-Інгігерди. З історичних джерел відомо про трьох доньок Ярослава Мудрого. Дотепер не з'ясовано, скільки загалом сестер було в Анни Ярославни. Анна здобула добру освіту, вміла читати й писати, знала кілька іноземних мов. До неї почав свататися король Франції, 50-річний Генріх I. Він шукав наречену, здатну народити спадкоємця. Перша дружина померла молодою і бездітною.

До Києва прибули королівські посли. Ярослав Мудрий дав згоду на доньчин шлюб. І князівна вирушила в далеку Францію. Розумна й амбітна, нова королева не лишалася осторонь державних справ. На документах підписи Анни стоять поряд із Генріховими. Зберігся документ із підписом кирилицею: «Анна Королева». Анна була єдиною жінкою, якій писав папа римський Миколай II, шанобливо відзиваючись про її розум і мудрість.

Королева народила трьох синів: Філіпа, Роберта й Гуго. Роберт помер малим. Згідно з деякими джерелами, у подружжя була ще донька Едігна (Емма). Шлюб Генріха I й Анни тривав майже 10 років, до смерті короля, який перед тим передав корону семирічному Філіпу, а опікункою призначив королеву Анну. Регентом, тобто тимчасовим правителем до повноліття Філіпа, став граф Болдуїн Фландрський.

Анна покинула королівський двір і переїхала в міську резиденцію Санліс. Там заклала монастир Мулен де Санліс. І продовжувала брати участь у державних справах. На документах часів правління Філіпа I збереглися підписи королеви-матері Анни. Одного разу під час полювання її викрали. Викрадення організував граф Рауль де Валуа, якого вона знала ще з часів прибуття у Францію. Анна й Рауль побралися та щасливо прожили понад 10 років, до чоловікової смерті. Уже немолода Анна повернулася в Санліс. На той час її син Філіп I уже був повноправним королем. Коли саме померла Анна Ярославна, невідомо. Останній документ з її підписом датується 1075 роком.

Варвара Ханенко: жінка, яка подарувала Україні культурний скарб

Її батькові Миколі Терещенку належали величезні плантації буряка й десятки заводів із виробництва цукру, а ще він будував лікарні, сиротинці, університети, музеї.

У 1874 році Варвара одружилась із Богданом Ханенком. Хлопець підкорив її жагучим інтересом до мистецтва. Його мрія про власну колекцію запалила й 21-річну дружину. Медовий місяць молодята провели в Італії, де купили перші картини для майбутнього зібрання. Колекція зростала. Живопис, скульптура, порцеляна, гобелени… Наприкінці 1880-х в Києві виріс дім подружжя. Зовні був схожий на венеційський палац, а всередині запрошував у подорож епохами минулого: Середньовіччя, Відродження, бароко, рококо.

Богдан занедужав. З кожним нападом хвороби подружжя їхало до моря. А щойно легшало, поринало шукати скарби! І новий дорогоцінний твір вирушав до Києва. Варвара фінансувала любительський театр, училище, пологовий будинок. А вироби майстринь зі школи-майстерні народних ремесел отримували медалі на виставках, відкрилась крамниця в Лондоні… Війна в Європі перекреслила плани.

Варварі було 64, коли помер її чоловік. Вона хотіла встигнути зробити найважливіше — заснувати в Києві музей світового мистецтва. Коли 1918-го прийшли більшовики, почалися розстріли та грабежі. Як захистити тисячі безцінних творів? Німці, які підтримували гетьмана Скоропадського, запропонували забрати колекцію й безпечно виїхати в Німеччину. Але ні. Музей мав бути тут, у Києві. Змагаючи страх і сумніви, меценатка прийняла рішення: надіслала лист в Українську академію наук про передачу колекції та будинку. Якщо хтось і зможе зберегти скарби, то це люди науки.

Вже за місяць Київ був під владою більшовиків, які видали декрет: у найкоротший термін відкрити в домі музей. Варвара запросила Георгія Лукомського, знаного мистецтвознавця. Саме з ним меценатка й упорядкувала експонати в залах, розмістила підписи. Але більшовицька влада воліла, аби «колишня власниця» покинула дім. На щастя, за неї заступились професори академії й дозволили жити в кімнаті на горішньому поверсі. Але заходити до музею жінка не мала права.

Померла меценатка Варвара Ханенко в 1922 році. Знесилена, але спокійна душею: по ній залишився музей.

Софія Русова: жінка, яка розробила методику виховання дітей

Софя Ліндформ народилася в Олешні на Чернігівщині 18 лютого 1856 року. Те, за що боролась ця дивовижна українка, болісно перегукується з подіями нашого сьогодення. Усе своє життя, хист і любов вона віддала Україні, яка стала її батьківщиною. Коли померла мати Софії, батько з двома доньками переїхав до Києва. Але за кілька років пішов з життя і він. 15-річній Софії та її старшій сестрі Марії довелося забезпечувати себе самостійно. І вони відкрили перший у Києві дитячий садок.

На той час Софія закінчила із золотою медаллю найпрестижнішу в місті Фундуклеївську гімназію. Викладанню вона присвятить все життя.

У дитячому садку сестер Ліндфорс навчалися діти української інтелігенції, і саме там Софія познайомилась зі своїм майбутнім чоловіком, ученим і громадським діячем Олександром Русовим. Вечорами дім сестер перетворювався на осередок, де збиралася «Стара громада» – організація української інтелігенції. Тут також відбувалися прем'єри заборонених опер та вистав. Коли члени «Старої громади» підготували до друку двотомний «Кобзар» Шевченка, подружжя Русових взяло на себе завдання поїхати до Праги, щоб видати там збірку і потім нелегально переправити її в Україну. У ті часи російська імперія жорстоко утискала прояви будь-чого українського.

Русова виробила власну, не схожу на жодну іншу методику виховання дітей. Вона твердила, що діти мають навчатися рідною мовою, За проукраїнські погляди жінку неодноразово арештовували. Софія стала однією з небагатьох жінок, які працювали в Центральній Раді, й очолила Департамент дошкільної та шкільної роботи. А ще очолювала Українську жіночу національну раду, яка входила до Міжнародної жіночої ліги миру і свободи. Це дозволяло їй виступати на великих конгресах і на весь світ говорити про проблеми в Україні, зокрема про Голодомор 1932-1933 років. Померла в Празі 5 лютого 1940 року.

Квітка Цісик: жінка, голосом якої співає Україна

Її голос здобув «Оскар» і «Золотий глобус». Квітка Цісик із творчим псевдонімом Кейсі народилася у Квінсі, одному з районів Нью-Йорка. Її батьки Іванна та Володимир емігрували зі Львова через радянську окупацію. Дівчинка навчалася музики з чотирьох років. Тато віртуозно грав на скрипці, а сестра Марія стала знаною піаністкою.

У США Квітку знають як Кейсі, бек-вокалістку Майкла Джексона, Вітні Г'юстон та інших зірок. Вона виконувала джинглі для найвідоміших компаній – Ford, Coca Cola, McDonalds. Компанія Ford порахувала, що слухачі чули її колоратурне сопрано понад 20 мільярдів разів.

Квітка записала два альбоми українських пісень: «Пісні України» (1980) і «Два кольори» (1989). Її номінували на Греммі. Планувала третій диск, хотіла приїхати в Україну, але не встигла. Вона сім років боролася з раком грудей і померла, трохи не доживши до сорока п'яти.

Христина Алчевська: жінка, що дала освіту 17 000 жінкам

Христина жила в часи, коли освіта для жінок була необов'язковою. Батько Христини хоча й сам був учителем, вважав, що дівчинці наука не потрібна. Тож коли до братів приходив педагог, Христина крадькома підслуховувала під дверима. Писати й читати навчилася швидше за братів.

Згодом, коли хлопці навчалися в гімназії, Христина допомагала їм готувати уроки, часто писала за них твори. Незабаром про допомогу в навчанні просили й інші гімназисти – так Христина почала заробляти. Майже всю «зарплатню» витрачала на посібники й опанувала гімназійний курс. Однак системної базової освіти вона так і не здобула. Зате знайшла мету свого життя – навчати жінок грамоти.

У різні часи в приватній школі Христини Алчевської здобули освіту близько 17 тисяч жінок. 1879 року вона власним коштом збудувала школу в селі Олексіївському на Луганщині. Через заборону викладати українською учні навчалися за офіційними російськими підручниками. Української їх навчали потай.

Своєрідний підхід Алчевської до навчання обговорювали на форумах і конгресах у Парижі й Москві. Її навіть обрали віцепрезиденткою Міжнародної ліги освіти.

Олена Полонська-Казимирчак: поєднала науку з вірою в Бога

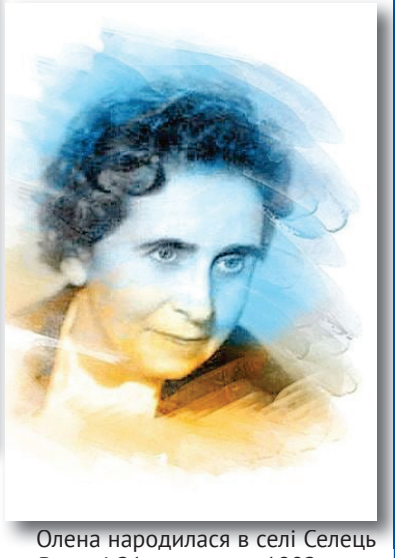

Олена народилася в селі Селець на Волині 21 листопада 1902 року. Вчилася на відмінно й опанувала 5 мов. Щиро вірила в Бога і мріяла стати вченою. Вступила до Львівського університету на факультет математики і природничих наук. Після завершення вишу їй запропонували залишитися асистенткою в астрономічній обсерваторії. Невдовзі дівчина перейшла працювати до Варшавського університету. Там її помітив відомий професор Камінський і запросив до аспірантури. Під його керівництвом Олена написала першу наукову працю про рух комет у сонячній системі й здобула ступінь доктора філософії.

В університеті працював і майбутній чоловік Олени – Леон Казимирчак. Закохані одружилися, народився син, Сергій. Та згодом почалася Друга світова. Леон пішов на фронт і зник безвісти. Олена залишилась вдома з сином і старенькою мамою, тяжко працювала, щоб прогодувати родину. Та трапилась біда: Сергійко захворів і помер. Олена шукала втіхи у двох речах – вірі й астрономії.

Своїми науковими відкриттями Олена прославилася на весь світ. Їй вдалося обчислити рух 35 комет, яким раніше вчені не могли дати ради. А згодом, використовуючи обчислення українки, американські астрономи знайшли цілу низку нових комет. Вона першою змогла підтвердити припущення про те, що великі планети захоплюють комети. За свою роботу отримала найпрестижнішу премію з астрономії – премію імені Бредіхіна. А ще її ім'ям назвали маленьку планету й пояс астероїдів.

У глибокій старості долучилася до створення підручників шрифтом Брайля. Померла 30 серпня 1992 року.

ВІРА І БІБЛІЯ

«Збулися часи, і Боже Царство наблизилось. Покайтеся і віруйте в Євангеліє» (Марка 1:15).

«Віра – це підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євреїв 11:1).

Першим кроком після проповіді Євангелія мало бути «покайся», а другим – «віруй» (тобто «май віру»). Покаяння та віра нерозривно поєднані в Євангелії.

Для багатьох людей таке поняття, як «вірити», означає тільки пасивне визнання істини (Якова 2:19-20). Але це неправильно. Слово «вірити» в Новому Заповіті використовується в набагато глибшому значенні – це, насамперед, основа життя з Богом. Розуміння віри як живої духовної сили і як Божого дару (а не як символу віросповідання), надзвичайно важливе для кожного християнина.

Вірити (гр. pisteou) – означає мати живу надію на Сина Божого і Його спасительну жертву, яку Він звершив на хресті.

Вірити в Господа – означає повністю віддати своє життя Йому як «Начальнику й Виконавцю віри» (див. Євреїв 12:2).

Синонімами біблійної віри є слова: слухатися, довіряти, сподіватися, бути вірним, підкоритися, згоджуватися, мати упевненість.

Істинна віра – це більше, ніж просто згода із фактами. Істинна віра повністю підкоряє життя Богові, і це впливає на кожну сферу життєдіяльності.

Що таке віра?

Віра – це одне з небагатьох понять, яким Біблія дає визначення. «Віра означає, що ми впевнені в тому, на що надіємось, переконані в тому, чого не бачимо» (Євреїв 11:1, сучасний переклад). «Але коли надіємось на те, чого не бачимо, тоді чекаємо в терпінні» (Римлян 8:25).

Віра – це рушійна сила в житті християнина, бо дає нам змогу з'єднатися із Всесильним Творцем. Ми не можемо побачити Господа своїми очима чи доторкнутися до Нього своїми руками, тому що «Бог є Дух» (Івана 4:24). Ми не здатні пізнати Господа своїм розумом, але можемо пізнавати Його через свою віру.

«Віра» – це міст, прокладений між матеріальним і духовним світами.

Надзвичайно важливо, щоб ми, як християни, усвідомлювали, що та боротьба, яку ми ведемо, – це духовна війна. Існує духовний ворог, і тепер, коли ми в Христі Ісусі, цей ворог став і нашим противником.

Хоча диявол невидимий і хитрий, не треба боятися ні його, ні його сили. Необхідно знати, що, згідно з Божим Словом, Господь дає нам віру як зброю, на яку можна покладатися, щоб перемогти всі підступи сил темряви. Ми не зможемо мати успіх у духовній війні, коли будемо боротися своїми природними здібностями та можливостями (2 Коринтян 10:3-5). Тільки міцна віра здатна гідно протистояти ворогу!

Віра приходить через Слово

Віра приходить у наше життя від слухання Божого Слова, і Господня мета – збільшити її в нас, а не зменшити.

У Біблії три грецькі вирази перекладаються, як «слово». Це logos, rhema і grafe.

Logos стосується вічного Слова Божого, яке перебуває в небесах. Це Сам Христос (Івана 1:1,14). У Ньому вся повнота Бога.

Rhema стосується животворного Господнього Слова, яке завжди відповідає написаному. Це Слово може бути отримане як відповідь на конкретну ситуацію чи потребу, а також як спрямування або дороговказ у житті. Це відкриття або оживлення конкретно для нас написаного Слова Божого.

Grafe – Писання. Походить від слова «писати», тобто написане Слово Боже, або Біблія. Воно завершене для нас. До нього нічого не можна додати чи відняти (Об'явлення 22:18-19).

Віра – активна, а не пасивна. Вона може зростати, а може й маліти. Вона змінюється! І зростає вона тоді, коли ми занурюємося в Слово Боже.

Віра чи картопля?

Справжня віра виражається не просто у словах. Уявіть, що у вас є велика дачна ділянка, на якій ви щороку саджаєте картоплю. І раптом ви дізнаєтеся, що глибоко під землею на вашій ділянці – багаті поклади золота.

Чи повірите ви?

Якщо ви скажете: «Так, я вірю, але зараз мені ніколи про це думати, потрібно йти садити картоплю», то чи повірили ви насправді? Ні, звичайно. Це лише слова. Якщо ви по-справжньому повірите, то почнете думати не про картоплю, а про те, що набагато цінніше. Ви присвятите час, щоб довідатися, чи дійсно там є золото, скільки його там і як його видобути. А просто сказати: «Я вірю» і далі садити картоплю – це не віра, це просто слова.

Те ж саме щодо віри в Бога. Сьогодні переважна більшість людей вважають себе віруючими. Але чи дійсно вони вірять? Як це виражається в їх житті? Чи це всього лише слова?

У Біблії написано про це так: «Яка користь, браття мої, коли хто говорить, що він має віру, а діл не має? Чи може ця віра спасти його? Якщо брат або сестра нагі і не мають денного прожитку, а хто-небудь з вас скаже їм: "Йдіть із миром, грійтесь і їжте," – але не дасть їм потрібного для тіла, яка користь? Так само й віра – коли не має діл, сама по собі мертва. Але скаже хто-небудь: "Ти маєш віру, а я маю діла; покажи мені віру твою без діл твоїх, а я покажу тобі віру мою в ділах моїх". Ти віруєш, що Бог єдиний: добре робиш; та й біси вірують і тремтять. Але чи хочеш ти знати, легковажна людино, що віра без діл мертва? Бо як тіло без духа мертве, так і віра без діл мертва» (Якова 2:14-20, 26).

Чи виділяю я час на те, щоб почитати Біблію, дізнатися, який Бог і чого Він очікує від мене. Адже якщо людина дійсно вірить у щось, то її віра обов'язково проявлятиметься в її житті. Не можна вірити в одне, а робити інше.

Кожен християнин просто зобов'язаний зрощувати глибоку й щиру віру, яка витікає з особистих відносин з Богом, а не так звану віру предків, яка часто нічим не підкріплюється.

РОЗІП'ЯТА ПРАВДА

Життя влаштоване так, що людина мусить свідомо обирати між правдою та неправдою, добром і злом, святістю та гріхом, світлом і темрявою... На який бік вона стане – залежить від багатьох факторів. Власне сумління, знання, система цінностей, досвід, усвідомлення наслідків вибору тощо відіграють у цьому вирішальну роль. Іноді за вибір правди треба платити високу ціну, проте це варте того.

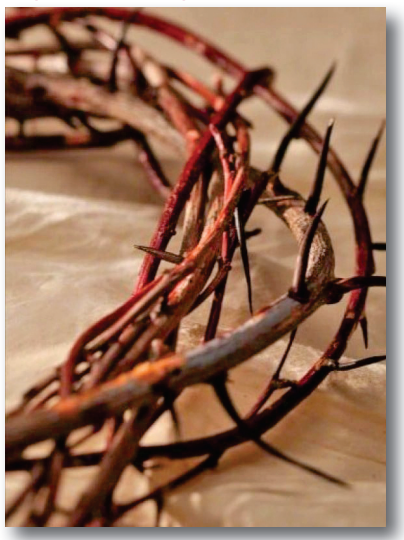

Одне з блаженств, про які навчав Господь, – «Блаженні голодні та спрагнені правди, бо вони нагодовані будуть» (Матвія 5:6). Потребувати правди треба не менше, ніж води і їжі. Християнин зобов'язаний шукати правду, хотіти жити відповідно до правди, доносити її іншим. Наслідком цього блаженства часто є інше, згадане в контексті так званої Нагірної проповіді, – «Блаженні вигнані за правду...» (Матвія 5:10).

Нестачу правди люди відчували завжди. Іноді їй майже не залишається місця. «Де ж тая Правда, звідки з'явилась? Де ж вона нині на світі є?», – багатьом відомі слова приспіву одного різдвяного псалма. «Там в Вифлеємі в яслах родилась, а тепер в вірних серцях живе», – така відповідь звучить далі в пісні. Та в період тотального прогресування неправди, очевидно, таких сердець обмаль.

Правду можна впустити в серце, а можна над нею поглумитися, розіп'ясти її, як це одного разу зробив римський чиновник. Безліч людей з корисливих міркувань, зі страху, через безхарактерність та безпринципність віддаються злу, зрікаються правди, зраджують їй, не готові стати на її захист.

Син Людський був втіленням правди: «І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди...» (Івана 1:14). Ісус Христос про Себе говорив: «Я – дорога, і правда, і життя» (Івана 14:6).

Понтій Пилат (римський правитель Юдеї з 26 до 36 р. н.е.) «знав, що Його (**Ісуса**) через заздрощі видали первосвященники» (Марка 15:10). Він розумів, що на суд до нього привели Істину безпідставно. І від його рішення залежало, що зроблять з правдою. «А що ж маю зробити з Ісусом, що зветься Христос?» (Матвія 27:22), – звернувся Пилат до народу. Під тиском людей він змушений був прийняти непросте рішення.

«... Маю я владу розп'ясти Тебе, і маю владу Тебе відпустити» (Івана 19:10), – промовляв чиновник перед обличчям Правди, дивлячись Їй у вічі. Правда стала предметом їхньої короткої розмови. «Я на те народився і на те прийшов у цей світ, щоб засвідчити правду. І кожен, хто з правди, той чує Мій голос» (Івана 18:37), – промовив Господь декілька коротких фраз римському прокуратору. Очевидно, з іронією відповідає Йому Пилат: «Що є правда?» (Івана 18:38). Питання досить в'їдливе і болюче з огляду на те, що на людський суд виставили Правду, що постійно намагалася донести людям істину, відкрити їм очі, навчити жити за правдою. І ось люди, віддані злу та неправді, виставили Правду на суд, аби насміятися над нею і знищити її.

«І сказавши оце, до юдеїв знов вийшов, та й каже до них: «Не знаходжу Я в Ньому провини ніякої. Та ви маєте звичай, щоб я випустив вам одного на Пасху. Чи хочете, отже, – відпущу вам Царя Юдейського?» (Івана 18:38-39). Та юдеї кричали: «Якщо Його пустиш, то не кесарів приятель ти! Усякий, хто себе за царя видає, противиться кесарю» (Івана 19:12).

Пилат хотів відпустити Ісуса Христа, але під психологічним тиском юдеїв починає хитатися, оцінюючи негативні наслідки прийняття правильного рішення. Розуміючи, що справедливий суд означатиме протистояння волі юдеїв, він схиляється на їх бік і, врешті, здається. «Та знову вони зняли крик, вимагаючи: «Не Його, а Варавву!». А Варавва був злочинець. От тоді взяв Ісуса Пилат, та й звелів збичувати Його» (Івана 18:40-19:1).

Зваживши всі ризики, Пилат не став на захист істини, адже за це потрібно було платити відповідну ціну. Це типовий приклад поведінки безлічі людей, які обирають неправду, віддаючи правду на зневагу та ганьбу.

Цей вибір рано чи пізно змушена буде зробити кожна людина. Бог за кожним залишив це право вибору.

«І як побачив Пилат, що нічого не вдіє, а неспокій ще більший стається, набрав він води, та й перед народом умив свої руки й сказав: «Я невинний у крові Його...» (Матвія 27:24). Чиновник умиває руки, демонструючи тим свою невинуватість у скоєному. Хоча й розуміє, що своєю поступливістю пішов на злочин проти Правди. Він стає винуватцем її розп'яття.

Пилат підписав смертний вирок Ісусу Христу. За своє рішення розіп'ясти Сина Божого та віддати Його на посміховище він набув репутації безвольної та боязливої людини. Він відмовив Христові в чесному та справедливому суді – у тому, на що має право кожна людина, і став одним із винуватців та співучасників розп'яття Правди.

Ігор КРОЩУК.

НЕ ПРИВЕСТИ, АЛЕ ВКАЗАТИ

Привести людину до Бога неможливо, але можна підготувати її серце для сприйняття Євангелія. Як це робив пророк Іван Хреститель, проповідуючи хрещення покаяння для відпущення гріхів і тим готуючи шлях для Ісуса.

Іван Хреститель прийшов, аби підготувати Ісусу шлях. На відміну від найвідоміших пророків Старого Заповіту – Іллі та Єлисея – він не робив видимих чудес. Але його служіння було не менш продуктивним. Іван проповідував – і народ сприймав його проповідь, каявся і хрестився. Іван діяв у силі Святого Духа, готуючи шлях до приходу Бога і Спасителя.

Шлях для Царя

У стародавні часи (та й не лише у стародавні) до приїзду царя в той чи інший регіон було прийнято готуватися. Так і головним завданням Івана Хрестителя було підготувати серця ізраїльського народу до приходу Бога: «Як написано в книзі пророцтва пророка Ісаї: Голос того, хто кличе: В пустині готуйте дорогу для Господа, рівняйте стежини Йому» (Луки 3:4).

Іван проповідував хрещення покаяння для відпущення гріхів. А це було великим викликом для юдеїв того часу. Через обряд покаяння належало проходити прозелітам, які хотіли прийняти віру в Єдиного Бога, язичникам, які готові були щиро визнати свою гріховну природу і верховну владу Бога над собою. Більшість юдеїв вважали себе дітьми Авраама, обраним Божим народом, тими, хто за визначенням перебуває в правильному стані перед Богом.

І все ж проповідь Івана досягала мети – багато юдеїв до неї прислухалися і їх серця змінювалися. Звісно, пророк Іван не спасав їх, але готував шлях для Ісуса. Ми теж не можемо нікого спасти, як би не любили цих людей, але ми можемо – і покликані – готувати шлях Ісусу до їхніх сердець.

Особлива проповідь

Що особливого було в проповіді Івана? Він навчав юдеїв ділитися своїм добром із незаможними, бути порядними там, де поставлені (так митники не мали вимагати нічого понад визначене, а воїни повинні були задовольнятися платнею і нікого не ображати).

А коли народ подумав, що Іван і є Месія, він скромно вказував на Ісуса: «Он йде сильніший від мене, що Йому я негідний розв'язати ремінь взуття» (Луки 3:16).

Вказувати на Ісуса

Іван знав своє призначення: бути передвісником Спасителя. Натовп завжди шукає зірок: історія повна оповідей про лжепророків і лжемесій. Але Іван зміщує фокус на Того, Хто йде за Ним.

Усім приємно приймати похвалу, але в цьому є певна небезпека. З одного боку, важливо говорити одне одному слова підбадьорення. З іншого – обов'язково пам'ятати: центральне місце має належати Ісусу.

І хоча в сучасному світі складно втихомирювати гординю, варто пам'ятати, що бути Божими людьми – це пропускати через себе Боже світло.

Ніхто не спасеться, якщо буде вірити в вас або будь-яку іншу людину, спасає тільки віра в Ісуса Христа: «Бо немає іншого імені під небом, даного людям, що ним би спасатися ми мали» (Дії 4:12).

БЛАГА ЗВІСТКА ДЛЯ ЗНЕВІРЕНИХ

Чи можуть християни зневіритися? На жаль, так. Ми часом зустрічаємо вірян, які збентежені: можливо, вони втратили дім чи рідних... Можливо, у них проблеми в сім'ї або діти ростуть абсолютно неслухняними... Християни першого століття теж часто були збентежені й перебували в зневірі.

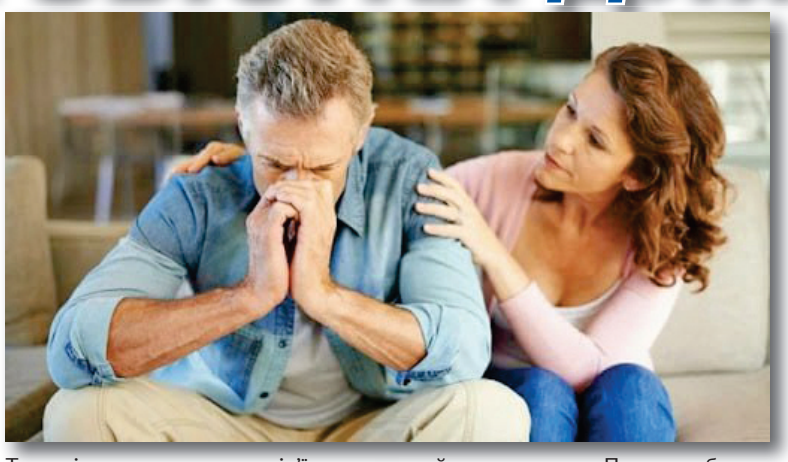

Пригніченість – потужний інструмент ворога, який змушує жити не тим життям, до якого покликав Отець. Саме тому апостол Петро написав своє Перше соборне послання. Він хотів підтримати і підбадьорити перших християн і нагадати про те, ким вони є насправді. У нього самого було достатньо причин для зневіри – та він із цим упорався. І може підбадьорити інших.

Згадаймо кілька фактів про апостола Петра.

Уперше ми зустрічаємо його, коли він рибалить на Галілейському морі. Та він залишає своє стабільне життя, щоб слідувати за Ісусом.

Далі бачимо Петра разом з іншими учнями під час сильного шторму: усі перелякані, але саме він просить в Ісуса дозволу піти до Нього по воді. А потім, відвівши очі від Господа, починає тонути.

Саме Петро з великою впевненістю відповідає, Ким вважає Ісуса: Христом (Спасителем), Сином Живого Бога.

І справді, лише Святий Дух міг відкрити Петру цю істину. Але вже через короткий час, ніби забувши про своє одкровення, Петро просить Ісуса не йти до Єрусалима на смерть.

Петро твердо обіцяє Ісусові ніколи Його не покинути і навіть кидається з мечем на одного з людей, які прийшли заарештувати Господа. Та за кілька годин на подвір'ї у первосвященника він скаже: «Я ніколи не знав Цієї людини». Тричі співає півень, Петро дивиться в очі Ісусу і з плачем тікає.

Після розп'яття Ісуса Петро щодуху кидається до Його могили, але та – порожня. І все ж пізніше він зустрічає воскреслого Господа, отримує і приймає Його прощення.

А через кілька місяців апостол Петро стоїть перед багатотисячним натовпом у День П'ятидесятниці і сміливо проголошує істину про Христа. Він прямо звинувачує юдеїв у розп'ятті Ісуса: Месії, Христа і Бога.

Він першим приносить Добру Звістку в дім язичника Корнилія. Але пізніше отримує докір від апостола Павла за відмову їсти разом із християнами з поган, намагаючись догодити юдеям.

Петро очікує смерті в камері – і дивовижно рятується від смерті завдяки втручанню ангела.

Та пізніше його все-таки стратять. У Біблії не розповідається про останні дні життя апостола Петра, але, згідно з церковним переказом, його розіп'яли догори ногами, бо він вважав себе негідним померти так, як помер Господь.

Саме ця людина, з її злетами і падіннями, сміливістю і боягузтвом, веселістю і зневірою, написала лист, який ми знаємо як Перше соборне послання апостола Петра.

Те, що втішило їх, може підтримати і нас

Християни ранньої церкви теж проходили через випробування. Вони тільки-но прийшли до Бога – і вже зіткнулися з величезними випробуваннями. Вони потребували почути не лише про спасіння, а й про те, як їм жити з цим спасінням. І апостол Петро нагадує зневіреним віруючим про те, хто ж вони такі.

По-перше, пише Петро, важливо пам'ятати: ми ще не вдома. Наше життя на землі – це не кінцева точка. Ми – мандрівники і прибульці, «захожани розпорошення...» (1:1). Прибульцями є не лише ті, хто покинув рідне місто через війну. Усі ми – прибульці на цій землі.

Та ми маємо надію: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Який зі Свого великого милосердя через воскресіння з мертвих Ісуса Христа відродив нас до живої надії» (1:3).

Коли надія згасає, люди впадають у зневіру. А все тому, що часто покладають надію на гроші, кар'єру, зв'язки чи друзів... А ці речі легко обманюють.

У нас є спадщина, яку не можна знищити: «Благословенний Бог... відродив нас до живої надії, до нетлінної, непорочної і нев'янучої спадщини, збереженої для вас на небі, котрі силою Божою зберігаєтеся через віру для спасіння, яке готове з'явитися в останній час» (1:3-5).

Бог залишив нам більше, ніж гроші: Він дав нам спадок – нетлінний, нев'янучий, що зберігається для нас на небесах. Ми – співспадкоємці Христа. Ми будемо вдома з Господом, отримаємо нове тіло, яке не старітиме і не хворітиме. Ми возз'єднаємося зі своїми померлими близькими. Більше не буде сліз, смерті, печалі, болю, провини, онкології, похоронів, смертей, розлук, інтриг, убивств, крадіжок, пліток, самотності, розбитих мрій...

Божа сила зберігає нас для спасіння. Це чудова новина, яка дарує звільнення. Бог, Який дарує нам спасіння після земного життя, дарує і Свій захист під час нашого перебування на землі.

Звичайно, це не означає, що нічого поганого з нами трапитися не може. Для Бога важливіший стан серця і вічність, ніж наш тимчасовий комфорт на землі. Але в моменти страху важливо пам'ятати, що Бог Всемогутній, навіть якщо ми цього не бачимо.

Згадаймо історію Єлисея і його слуги: слуга боявся армії, що оточила місто, а Бог відкрив йому очі і дозволив побачити величезну армію ангелів, які захищали місто. Реальність більша за те, що ми бачимо і відчуваємо. При цьому ми теж можемо проходити через випробовування і труднощі.

Та хоча труднощі й можуть траплятися, вони призначені для того, щоб очистити нашу віру. «З того радійте, навіть якщо тепер ви маєте бути дещо засмучені всілякими випробовуваннями, щоб випробування вашої віри було набагато цінніше за золото, яке гине, хоч і випробовується у вогні» (1:6-7).

Саме завдяки труднощам наша віра очищається, складнощі змушують «спливати» ту нечистоту, яка підмішана до золота нашої віри.

І тому ми можемо радіти: ми – спасенні! «Ви... радієте невимовною і преславною радістю, тому що досягаєте мети вашої віри – спасіння душ!» (1:8-9).

Ціль нашої віри – спасіння душ. Нам не потрібно чекати, коли ми потрапимо на небеса, щоби отримати спасіння. Бог уже зараз дарує його нам.

Чи змінює ця істина що-небудь у вашому житті? Пам'ятаймо про чудо нашого спасіння і радіймо йому!

4 СПОСОБИ ПОЗБУТИСЯ ПЕРФЕКЦІОНІЗМУ

Можливо, ви почуваєтесь перфекціоністом і мрієте позбутися цієї риси. Адже перфекціонізм – важкий тягар. Як розпізнати його і звільнитися від цього тягаря?

«Чи вже настільки ви нерозумні, що, почавши Духом, тепер закінчуєте тілом?» (Галатів 3:3).

Перфекціонізм був важким моїм ярмом, що провокував нераціональні вимоги, неможливі стандарти і нескінченний осуд. Зерно перфекціонізму вперше було посіяно в юності – так я намагалася впоратися з тим, що мене кинув батько. У родині ніколи не обговорювався його відхід, і мені довелося розбиратися із цим болем самостійно. Мій дитячий розум вирішив, що єдиною причиною, що батько пішов із родини, була я. І я почала вірити в брехню, що якби тільки я була іншою, то, може, мій батько і не залишив би мене. Насіння цієї брехні проросло глибоко. Я виробила токсичні звички, прагнучи бути ідеальною і маскуючи свій біль. Я вірила, що цей шлях приведе до прийняття іншими і захистить від відкинення. Але я помилялася.

Ідеально неідеальний

Замість прийняття я опинилася в ізоляції і втратила всі зв'язки. Боячись справжньої себе, я перетворилася на ту, якою мене хотіли бачити інші. Коли мені це не вдавалося, всередині піднімався осуд. Але коли в 16 років я почула Євангеліє, то вперше відчула свободу від перфекціонізму.

Я дізналася, що спасіння визначається не моїми результатами або діями, а безкоштовним даром Ісусової смерті на хресті (Івана 3:16). Але це здалося дивним. Це виглядало дуже просто.

Бог почав викорінювати токсичні паростки перфекціонізму, навчаючи мене Своєї любові і благодаті (Ефесян 2:4-9). Я почала бути такою, якою Бог мене створив, і вчилася оновлювати свій розум. Текст із Римлян 8:1 став найпотужнішим нагадуванням про те, що «немає ніякого осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі».

Незважаючи на це, часом я забуваю, зовсім як галати, що моє спасіння почалося завдяки роботі Святого Духа. Я повертаюся до звичок за щось боротися і бути ідеальною. Забуваю, що без Христа не можу робити нічого (Івана 15:5).

Бог використав вірш із Послання до галатів 3:3, щоб я відпустила ярмо перфекціонізму і повернулася в Його присутність. Якщо ти борешся з перфекціонізмом, Бог закликає до цього і тебе.

Нам всім потрібно регулярно отримувати нагадування, що наші зусилля не роблять нас досконалими. А Ісус – робить.

У статті «Ідеально неідеальний» д-р Рейчел Кассадо Лонманн дає перелік рис характеру перфекціоніста. Деякі з цих рис перераховані нижче.

Ви – перфекціоніст, якщо:

- висуваєте нереалістичні вимоги до себе та інших;
- прокрастинуєте або уникаєте завдання, боячись провалитися;
- вірите, що треба заслужити любов і прийняття з боку Бога;
- боретеся з самоосудом і відчуттями, що ви недостатньо хороший;
- критикуєте себе та інших, кажучи «ти повинен був»;
- схильні перепрацьовувати й ігнорувати відпочинок у прагненні до «досконалості»;
- шукаєте схвалення, що зробили щось добре.

Якщо ви впізнаєте себе в цих характеристиках, згадайте: Христос пропонує вам надію і свободу.

4 кроки до свободи

1. Зрозумійте, що стоїть за вашими прагненнями. Важливо визначити, що мотивує вас боротися за ідеал. Джерелом моєї боротьби було те, що батько мене кинув. У вас може бути інша мотивація. Наприклад, коментар важливої для вас людини про ваш зовнішній вигляд чи досягнення.

Моліться і просіть Бога показати вам причини цієї боротьби. Коли ми розуміємо причини, ми дозволяємо Богу зцілити корінь нашого перфекціонізму.

2. Зрозумійте ціну перфекціонізму. Перфекціонізм створює нездорові патерни поведінки, які можуть призвести до депресії і занепокоєння. Через перфекціонізм ми фокусуємося на собі, а не на Творці, почуваємося самодостатніми, а не залежними від Бога. Це відбирає можливість відпочивати в любові і благодаті Бога. Наші відносини з Богом й іншими руйнуються, бо залежать від нашої активності. Коли ми розуміємо ціну перфекціонізму, ми здатні приходити до Бога за порятунком.

3. Усвідомте свободу, яка приходить завдяки покаянню. Якщо ми сповідуємо свої гріхи, то Він, будучи вірним і праведним, простить нам наші гріхи і очистить нас від неправди всілякої (1 Івана 1:9).

Бог сповнений співчуття і любові. Перфекціоністи не повинні боятися відчуження, тому що Бог завжди пробачить тим, хто приходить до Нього з покаянням.

Я часто каюся за те, що шукаю схвалення людей і не реалізовую Божі завдання через страх провалу. Через покаяння Бог очищає нас від наших неправедних шляхів і звільняє від нашої боротьби.

Як і апостол Павло, ми маємо зрозуміти, що Божа благодать – це все, чого ми потребуємо. І врешті-решт відпочинемо. Ми можемо вільно рухатися вперед і програвати без сорому.

4. Зростання в духовній дисципліні допоможе перебувати в присутності Христа. Щоденне читання Слова Божого оновлює наш розум, трансформує токсичні патерни мислення і вірування. Роздуми над Божим характером, практика входження в Його присутність допомагають нам розуміти, Хто Він і ким ми є в Ньому.

Звільняючись від тягаря перфекціонізму, пам'ятаймо, що наше нове життя почалося завдяки роботі Святого Духа. Відпочиваймо в Божій любові.

Даніель КЕЛЛІ.

ЧАС ДЛЯ ВІЙНИ І ЧАС ДЛЯ МИРУ

«Для всього свій час, і пора для кожного діла під небом. Час народжуватися і час помирати, час садити і час виполювати насаджене, час убивати і час лікувати, час нищити і час будувати, час плакати і час сміятися, час ридати і час танцювати, час розкидати каміння і час збирати каміння, час обіймати і час віддалятися від обіймів, час шукати і час губити, час зберігати і час викидати, час роздирати і час зашивати, час мовчати і час говорити, час любити і час ненавидіти, час для війни і час для миру» (Екклезіяста 3:1-8).

Коли ми читаємо навченого життям і досвідом Екклезіяста, то хочеться з ним погодитися. Дійсно, всяке трапляється: життя, смерть, руйнування старого, будування нового… Але коли опиняєшся усередині цих подій, то зовсім не віриться, що твоя проблема – всього лише одна з багатьох випадків у вирі життя. Що твоїй проблемі може бути «час», що таке вже траплялося з кимось у минулому. І холодне, відсторонене, споглядальне ставлення Екклезіяста навіть дратує.

Розмірковуючи над словами проповідника у контексті теперішніх подій, ми дійшли деяких спостережень, якими й хочемо з вами поділитися.

Час садити і час виполювати насаджене

Контроль за подіями нашого життя – це лише ілюзія. Така безжальна лічба подій у Екклезіяста, як не парадоксально, розбиває нашу

ілюзію контролю. Ми не владні ні над часом, ані над подіями.

Коли люди хотіли прославитися, побудувавши вежу заввишки до небес, задум не вдався: Бог змішав мови, і люди більше не могли співпрацювати і змушені були відмовитися від свого задуму.

Перші дні війни якоюсь мірою теж забрали в нас ілюзію контролю. Якщо раніше ми були впевнені у своєму майбутньому, то тепер усвідомили: те, що ми засинаємо і прокидаємося, – це Боже благословення.

Ми ніби й знали про це раніше, ми ніби й розуміємо, що наше життя – у Божих руках. Та це не заважало нам бути трохи самовпевненими у плануванні майбутнього. Але з початком війни ми глибоко відчули суть того, що мав на увазі Давид: «Я заснув, виспався і прокинувся, бо Господь підтримує мене» (Псалом 3:6).

Та з часом ілюзія контролю над подіями свого життя потроху повертається. Читання Біблії перетворюється на звичний обов'язок. Молитва знову стає п'ятихвилинною. Зрештою, якщо ми знаємо, як організувати побут без електрики, то навіщо нам допомога Небесного Отця?

Не можна піддаватися обману безпорадності

Якщо читати Екклезіяста поза контекстом, можна впасти в іншу крайність. Адже якщо в житті все визначено, все вже було, то, в принципі, можна зрозуміти, чим усе й закінчиться. Навіщо ж тоді докладати зусиль? Навіщо переживати і працювати? Ми ж ні на що, за великим рахунком, не можемо вплинути…

«Марнота марнот, – сказав Екклезіаст, – марнота марнот, усе марнота. Яка користь людині в усій її праці, якою трудиться під сонцем?» (Екклезіяст 1:2-3). І як ми можемо сперечатися з Богом – Всемогутнім Творцем, Який створив нас і всю землю? Якщо щось відбувається, значить, «це від Бога, і нема чого цьому опиратися». Принаймні такі думки звучать у контексті російсько-української війни, закликаючи християн до абсолютної пасивності.

Не будемо уподібнюватися тим біблійним персонажам, які дійсно сперечаються з Богом. Адже й справді, Він – гончар, а ми – глина. Але це зовсім не означає, що в складних обставинах потрібно опускати руки і нічого не робити.

У Книзі Екклезіяста ми бачимо людину, яка багато що робила у своєму житті і багато чого не робила. Він вивчав, будував, керував, зачаровувався і розчаровувався. Він прожив активне життя експериментатора і лише після цього став навченим досвідом споглядальником, який говорить про марноту.

До речі, Екклезіяст – не єдиний цікавий для нас приклад зі Слова Божого. Ми читаємо і про доброго самарянина, який не проходить повз закривавленого ворога і не стверджує, що, мабуть, Бог покарав того за якісь гріхи, тому хай лежить. Читаємо про пророків, які, незважаючи на ризик для себе, сторіччями закликали юдеїв до покаяння за зло й несправедливість, а не чекали, доки «саме пройде». Надихаємося сміливою Естер, яка не сказала, що знищення юдейського народу – від Бога, але ризикнула життям заради порятунку співвітчизників.

І хоча історія розвивається з волі Божої, події, що відбуваються, далеко не завжди є знаком згори про те, що потрібно змиритися з несправедливістю і злом. Найчастіше єдиний варіант поводження зі злом – це боротьба з ним.

Необхідно пам'ятати про існування двох перспектив

В Екклезіяста багато читаємо про людину, але мало – про Бога. Є Бог, Який закликає до відповіді, але немає Бога, Який милує і дає благодать. Є заклик жити і веселитися на землі, але немає згадки про невидиму, але важливу винагороду – нагороду в Небесному Царстві.

Перспектива Екклезіяста – це загалом перспектива людини, яка не знає про вічне життя з Богом. Так, він пише про прагнення до вічності, яке Господь вклав у серця людей (Екклезіяста 3:11). Але навряд чи це точне знання про життя після фізичної смерті. Швидше, тут ідеться про відчуття того, що життя на землі – це ще не вся повнота життя.

Коли ми живемо, маючи перспективу 70-80 років, нам хочеться їсти, пити і веселитися. Немає жодного сенсу ризикувати, адже ми можемо втратити такий дорогоцінний час.

Загалом, Книга Екклезіяста трохи депресивна, і вона ілюструє, яким було би наше життя без Ісуса. Але християни знають, що в нас є вічне майбутнє, і з цієї перспективи тимчасові страждання видаються не такими й болісними і точно не остаточними. Можливо, тому стільки християн від початку війни служать сміливо і самовіддано, пам'ятаючи про скарб, що чекає на них на небі (Матвія 6:20).

І в труднощах важливо вміти змінювати перспективу зі своєї на Божу. Тоді наші пріоритети змінюються, змінюється те, як і з ким ми проводимо час, куди вкладаємо гроші й сили, чого боїмося до повного заніміння, а чого – лише до тремтіння в колінах.

WAY2GOD.TODAY.

БІБЛІЯ ПРО МОЛИТВУ:
ЩО ПЕРЕШКОДЖАЄ НАШИМ МОЛИТВАМ?

Пам'ятаєте відчуття того, що між Богом і вами – стіна? Що ваша молитва не доходить до Бога? Що ви просите-просите – і немає відповіді? Іноді кажуть, що причина – в нестачі віри, у неправильному підборі слів або відсутності якогось особливого «підсилювача молитви», наприклад, пози або місця. Але розберемося, що Біблія говорить про молитву і про перешкоди для неї.

Зневага до Закону Божого

У Книзі пророка Захарія написано: «Та вони не хотіли слухати, і відвернули своє рамено від Мене, а вуха свої вчинили тяжкими, щоб не слухати, і серце своє зробили кременем, щоб не слухати Закону, та тих слів, що послав Господь Саваот Своїм Духом через давніх пророків. І був великий гнів від Господа Саваота. «І сталося, як Я кликав, то вони не слухалися, так вони будуть кликати, та не буду Я слухати, каже Господь Саваот» (Захарія 7:11-13)

Якщо ми нехтуємо Божими заповідями, усвідомлено йдучи проти Його Слова, то і Бог вибирає не слухати наші молитви. Сумніваєтеся? Тоді прочитаємо разом: «Хто відхилює вухо своє, щоб не слухати Закона, то буде огидна й молитва того» (Приповісті 28:9).

Гордість

Гординя і самоправедність не поєднуються з молитвою. Гордим складно вгамовувати себе і щиро просити у Бога. Пам'ятаєте про молитви фарисея і митника з Євангелій? Цю історію Ісус розповів «тим, хто був впевнений у власній праведності і з презирством дивився на інших…» (Луки 18:9).

Фарисей вважав себе кращим за багатьох інших, і вже тим більше кращим за митника! А збирач податків не смів очей звести, а тільки просив про милість Божу. Та саме митник, а не гордий фарисей, пішов додому виправданим.

Просимо не на добро

У Посланні Якова читаємо: «Звідки між вами війни, звідки суперечки? Хіба не звідси – з пристрастей ваших, які воюють у ваших членах? Ви пристрасно жадаєте, а не маєте. Ви убиваєте, завидуєте, а не можете осягнути. Ви б'єтесь і воюєте. Ви не маєте, бо не просите. Ви просите, та не одержуєте, бо зле просите, щоби розтратити на ваші втіхи тому, що не просіть; просите і не одержуєте, бо просите з неправедних спонукань, бажаючи вжити просимо на свої насолоди» (Якова 4:1-3).

Ми просимо і не отримуємо тому, що просимо з неправедних мотивів. Наші пристрасті й бажання штовхають нас на спробу маніпулювати Богом у корисливих цілях.

Розірвані стосунки

У Першому посланні апостола Петра написано: «Чоловіки, так само живіть разом із дружинами за розумом, як зо слабішою жіночою посудиною, і виявляйте їм честь, бо й вони є співспадкоємиці благодаті життя, щоб не спинялися ваші молитви» (1 Петра 3:7).

Тут йдеться про те, що проблеми в сім'ї, неправильне ставлення чоловіка до дружини можуть перешкоджати його молитвам. Але цей принцип можна розширити й на інші стосунки.

Небажання прощати або просити вибачення, гордість, злість, осуд, моралізаторство і все інше, що заважає бути в мирі з людьми, – усе це вбиває клин між нами і Богом.

Непрощення

Про це читаємо в Євангелії від Марка: «І коли стоїте на молитві, то прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний пробачив вам прогріхи ваші. Коли ж не прощаєте ви, то й Отець ваш Небесний не простить вам прогріхів ваших» (Марка 11:25-26).

Тут Ісус однозначно говорить про наш прямий обов'язок вибачати іншим. Це не вибір, не опція, це не залежить від нашого бажання або глибини нашого болю. Бог простив нам і закликав нас прощати іншим. Справедливість і навіть помсту необхідно залишити Богу.

Тим більше, що в Приповістях готовність і вміння вибачати названі чеснотою: «Розум людини припинює гнів її, а величність її – перейти над провиною» (Приповісті 19:11).

ЄДИНИЙ ВИХІД - ВІРИТИ БОГУ

«Ніхто не піднімався на небо, тільки Той, Хто з неба зійшов, Син Людський. І як Мойсей підніс мідного змія на стовп у пустині, так мусить бути піднесений Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав життя вічне. Бо так Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, а мав життя вічне» (Івана 3:13-16).

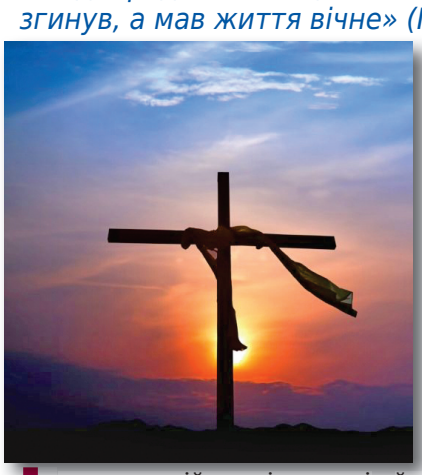

Фактично, змій приніс людині гріх, а через гріх – смерть. Тому образ змія нерозривно пов'язаний зі спокусою, гріхом та смертю. Але згадаймо ще одну історію: «І підупала душа того народу в тій дорозі. І промовляв той народ проти Бога та проти Мойсея: "Нащо ви вивели нас із Єгипту, щоб ми повмирали в пустелі? Бо ж нема тут хліба й нема води, а душі нашій обридла ця непридатна їжа". І послав Господь на той народ зміїв сарафів, і вони кусали народ. І померло багато народу з Ізраїля. І прийшов народ до Мойсея та й сказав: "Згрішили ми, бо говорили проти Господа та проти тебе. Молися до Господа, і нехай Він забере від нас цих зміїв". І молився Мойсей за народ. І сказав Господь до Мойсея: "Зроби собі сарафа, і вистав його на жердині. І станеться, – кожен покусаний, як погляне на нього, то буде жити". І зробив Мойсей мідяного змія, і виставив його на жердині. І сталося, якщо змій покусав кого, то той дивився на мідяного змія – і жив!» (Числа 21:4-9).

Навряд чи ізраїльтяни того часу розуміли всю глибину цієї духовної ілюстрації. Але, читаючи Євангеліє, ми бачимо, що вона означала: Бог позбавив гріх сили в житті людини, поклав його смертельні наслідки на Когось іншого. І тільки віруючи в Того, Хто поніс ці наслідки, людина може залишитись живою. Ніякі спроби боротися з гріхом самостійно не принесуть спасіння. Ісус Христос був піднесений на хрест, щоб ми, дивлячись на Нього й віруючи в Нього, мали життя вічне. Та після хреста Він був піднесений значно вище – туди, звідки до нас зійшов. І важливо дивитись не лише на Його ганьбу на хресті заради нас, але й на ту заслужену славу, яку Він має в Отця.

Історія зі змієм мала продовження. Через багато століть цар Єзекія «розбив мідяного змія, якого зробив був Мойсей, бо аж до цих днів Ізраїлеві сини все кадили йому й кликали його Нехуштан» (2 Царів 18:4). Мідний змій став самостійним об'єктом поклоніння, перетворившись на ідола. Подібне може відбуватися й нині, коли ми віддаємо надмірну пошану тим предметам, через які Ісус звершував справу викуплення: хресту Господньому, гробу Господньому, Туринській плащаниці. Навіть якщо ці речі і стосуються смерті Христа, самі по собі вони не мають ніякої сили.

Христос не лише помер, але й воскрес! А ті предмети, подібно до ідолів, мертві самі по собі. Не будемо забувати слова ангелів у той найперший пасхальний ранок: «Чому ви шукаєте живого між мертвими? Його нема тут: Він воскрес!» (Луки 24:5-6).

ІНФОРМАЦІЙНА ВІЙНА: ІСТИНА ТА БРЕХНЯ

У війні, яку сьогодні веде росія проти України, вражають не лише жорстокість агресора, але й жахливі масштаби брехні, якими він намагається виправдати свої дії. Інформаційна війна, як і війна духовна, не менш реальна, як усі трагічні події, що відбуваються нині в Україні.

І мільйони росіян живуть в альтернативній реальності.

Наймайстерніша брехня має виглядати правдоподібно, інакше в неї не віритимуть. Вона оперуватиме деякими реальними фактами чи людськими настроями. Користуватиметься тим самим словниковим запасом, який використовується для справжнього опису ситуації. Підступ буде таїтися в дрібницях, у деталях. І саме ця, здавалося б, незначна різниця нестиме в собі всю руйнівну силу.

Масовий ефект брехні

Кажуть, диявол криється у дрібницях! Що, якщо це не просто крилата фраза? І на яку ж грандіозну брехню здатний цей батько брехні, якщо навіть його смертні діти в ній так процвітають?

А найнебезпечніша і найбільш згубна його брехня стосуватиметься його головного ворога – Бога. І якщо за справу береться найдосвідченіший фахівець з усіх брехунів, то його брехня матиме надзвичайно масовий ефект.

Що об'єднує людей, які сьогодні моляться Богу за умов війни? Мабуть, почуття слабкості та безпорадності, нездатності вберегти близьких. Звичайно, ми чекаємо на перемогу нашої армії, але ми не знаємо, якою ціною вона дістанеться і чи доживемо ми до неї. І тим більше, не знаємо, який черговий намір спаде на думку шаленому диктатору. І це лякає.

Це почуття слабкості веде до пошуку захисту в Бога, Який Єдиний може нас врятувати і зберегти навіть у безвихідній ситуації. Більше того, якщо вірити Біблії, такий стан серця людини любий Богу. Він хоче, щоб, незалежно від того, війна чи мир, радість чи горе, у всіх обставинах людина знаходила силу і опору не в собі, але в Бозі, Який завжди поряд.

Фундаментально важливі відмінності

Українці сьогодні об'єдналися з однією метою – захистити Україну та вигнати з неї окупанта. Люди залишають релігійні розбіжності і разом моляться Богу про допомогу. Але в цьому людському пориві є серйозна небезпека. Звичайно, ми повинні любити і приймати всіх людей, незалежно від їхніх релігійних уявлень. Але ми не маємо вірити в якогось узагальненого бога, універсального для всіх релігій. Бога, який годився би і християнам, і мусульманам, і буддистам, і іншим релігіям.

У світі є ця тенденція – намагатися визначити універсального бога, спільного для всіх релігій і не обмеженого рамками. Ідея бога, якому представники всіх релігій можуть молитися разом у одному храмі. Але хоча ця ідея здається дуже мудрою, це один із найбільших обманів про Бога. Згадаймо, що диявол ховається в дрібницях!

Світові релігії відрізняються дуже сильно. Але навіть якщо нам і вдасться виділити з них якусь спільну ідею, вона буде неповноцінною з точки зору будь-якої з цих релігій. Відкидаючи ці релігії, разом з ними ми можемо відкинути щось фундаментально важливе.

Хтось не вважає, що Бог один. Хтось не вважає Його Творцем. Хтось розділяє якості всемогутності між різними богами, наділяючи кожного владою над різними природними силами. Зрештою, загальним між усіма уявленнями залишається лише слово «бог», у яке кожна релігія вкладає свій сенс. Але навіть саме це слово звучить по-різному мовами тих народів, від яких пішли відповідні релігії. Отже, спроби визначити узагальненого бога всіх релігій призводять, власне, до бога атеїзму – тобто до відсутності Бога як такого. Адже, фактично, не існує жодної божественної якості, яка б задовольняла всі релігії. А такий висновок точно не може влаштувати людину, якій здоровий глузд, серце і совість явно свідчать, що Бог існує.

Ставлення до спасіння – визначальне

Юдаїзм, християнство та іслам мають спільне коріння і погоджуються в тому, що дійсно існує Єдиний Всемогутній Бог-Творець. Та є одна істотна відмінність. Юдаїзм та іслам стверджують, що людині для порятунку і щастя у вічному житті необхідно постійно дотримуватися збірки правил, законів, заповідей. Тобто людина сама має догодити Богу і досягти вічного життя.

Християнство стверджує, що абсолютно кожна людина грішна, а тому не здатна досягти Бога і вічного життя своїми силами. Спасти людину може лише Сам Бог. І для спасіння потрібні покаяння та віра. Покаяння – визнання своєї гріховності, слабкості, нездатності виконувати Божі заповіді, і щире бажання змінити це. Віра – вольове рішення погодитись із твердженням Бога, що Його Син Ісус Христос помер за гріхи людей, щоб дати їм вічне життя.

У християнстві спасіння людині приніс Сам Бог, втілившись у людину, проживши безгрішне життя, бувши розп'ятим і воскреснувши. Ісус Христос дає людині спасіння як дар. Людині треба довіритися Богу та прийняти від Нього цей дар.

Ця різниця між християнством та іншими монотеїстичними релігіями комусь може здатися якоюсь абсолютно неважливою деталлю Але в цій деталі захована сама суть.

Не людина досягає Бога, Бог досягає людину

Ісус Христос – шлях, істина та життя. Насправді ця деталь вирізняє християнство не тільки серед монотеїстичних релігій, але також серед усіх інших релігій. Зазвичай релігії пропонують людині список дій, які потрібно регулярно виконувати, щоб досягти досконалості, досягти Бога, заслужити вічне життя.

А християнство стверджує, що людина не може досягти Бога, але Сам Бог може досягти людину, якщо вона до Нього за цим звернеться. А коли Бог досягає людину, то Він Сам починає її вчити жити тим життям, яке подобається і Богу, і самій людині.

Це вже не життя обрядів і правил, але життя у стосунках любові з Богом.

У християнстві добрі справи та виконання заповідей є не причиною, а наслідком спасіння душі. Будь-яка людина подібна до несправного механізму – хоч би як вона хотіла, та проте не здатна повноцінно виконувати своє призначення. Тільки майстер знає, як полагодити цей механізм, щоб він працював правильно.

У цьому дуже важлива відмінність християнства від інших релігій. Якщо інші релігії намагаються мотивувати людину знайти в собі сили бути доброю і/або заслужити схвалення у Бога, то християнство визнає неміч людської природи.

Будь-яка людина сама по собі слабка і потребує постійної допомоги та зміцнення від Ісуса Христа. Чи то в питаннях спасіння душі, чи в будь-яких інших життєвих ситуаціях. Багато людей це виразно відчувають тепер, під час війни, коли у відчаї просять Бога про допомогу та захист. Але ми схильні про це забувати, коли довкола панує мир і безпека, коли є дах над головою, коли в сім'ї всі ситі та одягнені. Людська самодостатність – це і є найбільша брехня, в яку люди вірять, і то вірять масово.

Господар вашого життя

Комусь здається, що він сам – господар свого життя і Бог йому не потрібний. Хтось інший вірить у Бога, але вважає, що своїми добрими справами, постами та медитаціями може заслужити спасіння своєї душі або покращити карму. На жаль, руйнівні наслідки цієї брехні просто надзвичайні: адже вона не тільки змушує людину вести життя, яке абсолютно не відповідає задуму Творця, але зрештою губить вічну людську душу…

Але чи не для того Бог і допускає ці важкі обставини, щоб ми нарешті перестали сподіватися на себе і всім серцем довірилися Тому, Хто Сам заради нас пройшов через тяжкі страждання, померши болісною смертю на хресті? Тому, Хто воскрес із мертвих і обіцяє кожному, хто повірить у Нього, вічне життя.

«ШЛЯХ ДО БОГА».

ВПЕВНЕНІСТЬ У СПАСІННІ

Впевненість у спасінні – це те, що відрізняє спасенну людину від релігійної. Спасіння може ґрунтуватися лише на вірі в Ісуса Христа в результаті покаяння в гріхах.

Як зрозуміти, що я – спасенна людина?

Що відбувається в серці релігійного екстреміста, який підриває себе в натовпі людей? Така людина може бути абсолютно впевнена, що її за це чекає найвища винагорода в іншому світі. І все ж вона помиляється.

Так і люди, що належать до різних тоталітарних культів, можуть бути абсолютно впевнені в правильності обраного духовного шляху, і все ж помилятися.

Біблія говорить про це так: «Буває, дорога людині здається простою, та кінець її стежка до смерти» (Приповісті 14:12). Можна бути дуже релігійною людиною, відвідувати «найправильнішу церкву» і йти шляхом смерті.

Ісус попереджав: «Багато хто скажуть Мені того дня: Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям Твоїм пророкували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм чуда великі творили? І їм оголошу Я тоді: Я ніколи не знав вас… Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!» (Матвія 7:22-23).

Цікаво, що Ісус говорить не про «деяких», а про «багатьох». Тому ще раз оцінимо, на якій основі ми будуємо духовне життя.

Апостол Павло пише: «Ніхто бо не може покласти іншої основи, окрім покладеної, а вона Ісус Христос» (1 Коринтян 3:11).

Чи для кожного з нас Ісус є саме основою, фундаментом будинку, а не, скажімо, однією з цеглинок у його стіні? Згадаймо золотий вірш Біблії: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однороджeного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). І ще: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить, а гнів Божий на нім перебуває» (Івана 3:36).

Отже, наше спасіння не може ґрунтуватися ні на чому іншому, окрім віри в Ісуса Христа. Але віра, про яку йде мова, – це не просто емоційний чи інтелектуальний стан. Вона полягає в підпорядкуванні Сину Божому, в підкоренні Йому. Важливо не просто погодитися з фактом, що Він віддав Своє життя за мене, але також довірити своє життя Йому

«А вмер Він за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес» (2 Коринтян 5:15).

Довірити своє життя Христу – це значить віддати життя Йому повністю і назавжди. Ми не можемо забрати назад те, що назавжди віддали Богу. Усе християнське життя має виходити з того, що Христос – Господар мого життя, а не я сам по собі. Тільки Він знає, як зробити з мого життя щось по-справжньому гарне.

ТРИ ПРАВДИ ЖИТТЯ

400 років. Саме стільки ізраїльтяни чекали, поки Бог звільнить їх з рабства. Але коли вони вийшли з Єгипту, Бог не привів їх відразу в землю обітовану. Замість цього вони стояли табором біля підніжжя гори, поки Бог настановляв Мойсея. І весь цей час на горі перебувала слава Господня.

Але через 40 днів ізраїльтяни почали висловлювати незадоволення – скільки ж можна чекати!.. І в результаті відвернулися від Бога і взялися робити те, що захотіли.

Якщо ви колись відчували розчарування від того, що час триває, а нічого не вирішується і не змінюється, – ви не самотні. Таких насправді багато.

Очікування може призвести до розчарування. У такі моменти ми настільки зациклюємося на своїх обставинах, що забуваємо, що Бог, як і раніше, усе контролює.

Але якщо Він усе контролює, то де ж Він? Чому нічого не змінюється? Ось три істини, які маємо пам'ятати в такі моменти.

Очікування відкриває, чому насправді ми поклоняємося

Коли плани ізраїльтян порушилися, вони попрямували до миттєвих задоволень, бо саме їх цінували й бажали насправді.

Коли ми невдоволені своїм становищем, куди ми звертаємося? Те, на чому ми концентруємося, показує, що для нас цінне. А що ми цінуємо, тому й поклоняємося.

Очікування не буває даремним

Бог не скасував Своєї обіцянки ізраїльтянам – Він готував їх до його виконання. Божі терміни відрізняються від наших, і наше очікування може насправді готувати нас до здійснення Божих планів у нашому житті.

Очікування допомагає зосередитися на Божій вірності

Божа вірність не змінилася. Бог, Який терпляче захищав і забезпечував ізраїльтян, переміг і смерть, щоб ми могли набути вічного життя.

Якщо ми втомилися від очікування, подивімося вгору, а потім – у минуле. Шукаймо свідчення Божої присутності і озирнімося на те, що Він вже зробив для нас. Це допоможе зберігати надію.

Надія на Бога ніколи не буває даремною, бо Той, хто переміг смерть, як і раніше, біля керма, і Він завжди працює, поки ми чекаємо.

«Я ж надію на милість Твою покладаю, моє серце радіє спасінням Твоїм. Я буду співати Господеві, бо Він добродійство для мене вчинив!» (Псалом 12:6).

ПАНУВАННЯ ГРІХА

Гріх, на превеликий жаль, є складовою частиною людської природи, так би мовити, її другою натурою. А для декого і першою... Тому не варто плекати великих ілюзій стосовно того, що більшість людей вирішить покінчити з гріхом, щиро покаятися перед Богом і навернутися до Нього. Швидше, слід тішитися (і дивуватися) тому факту, що знаходиться чимало людей, які дійсно щиро каються у власних (а зовсім не чужих) гріхах і шукають стосунків із Живим Богом.

Висловлюючись біблійною термінологією, вони впускають Ісуса до свого серця (див. Об'явлення 3:20). Але багатьох все одно непокоїть стан людей, поневолених гріхом, вони не перестають задаватися питанням: чому люди, які так потерпають від гріха, не хочуть позбутися його панування?

Життя без гріха існує?

А не хочуть часто через доволі банальну причину: люди навіть уявити не можуть, що існує життя без гріха. Часто для них сам гріх стає сенсом існування. І мова не тільки про наркоманів чи алкоголіків, чиє життя є чудовим наочним прикладом такого жалюгідного існування, але і про людей, які підвладні, здавалося б, таким нестрашним гріховним вадам, як, скажімо, плітки чи осуд ближніх.

Ці вади лише здаються невинними, недаремно ж Біблія попереджає, що «смерть і життя – у владі язика...» (Приповісті 18:22), і «за всяке пусте слово, яке скажуть люди, вони дадуть відповідь у день судний: бо за словами своїми будеш виправданий і за словами своїми будеш осуджений» (Матвія 12:36-37).

Слово може нести неабияку загрозу певній людині чи людству в цілому (згадаймо про російську пропаганду).

Не судіть – і не будете суджені

Про неприпустимість осудження ближніх Слово Боже теж багаторазово застерігає.

Наприклад: «Не судіть, щоб і вас не судили; бо яким судом судите, таким судитимуть і вас» (Матвія 7:1-2); «... не судіть нічого передчасно, аж доки не прийде Господь, Який освітить таємне у темряві і виявить сердечні наміри; і тоді кожному буде похвала від Бога» (1 Коринтян 4:5).

Таким попередженням не варто дивуватися, адже якщо в певної людини осудження ближніх входить у звичку, вона рано чи пізно стане для них суддею, який вважатиме, що він має право чинити над ними суд і ухвалювати власний вирок: «Не злословте один на одного, браття: бо хто злословить на брата або судить брата свого, той злословить на закон і судить закон: коли ж ти закон судиш, то ти не виконавець закону, а суддя. Один є Законодавець і Суддя, Який може спасти і погубити; а ти хто, що судиш ближнього?» (Якова 4:11-12).

І таких самозваних суддів, тобто людей, які вважають, що знають все краще за інших, навіть у тих сферах і питаннях, про які й гадки не мають, – повно. Брак інформації не заважає їм мати свою «експертну» думку.

Спільна риса гріхів

Але у всіх згаданих випадках гріховних вад є спільна риса: вони полонять людину, починають впливати на її рішення і вчинки, причому цей вплив може прогресувати в часі.

Тобто людина з часом все менше зможе самостійно ухвалювати власні рішення, все за неї робитимуть гріховні звички. І мова, знову ж таки, не тільки про наркоманію чи алкоголізм. Мова про ті самі банальні пліткарство чи бажання осуджувати ближніх і багато інших, менш помітних, але через те не менш руйнівних гріхів, які стали для багатьох людей їх другою натурою. А для декого й першою...

Певно, за бажання, ви зможете побачити такі прояви в людях, які поруч із вами, а за щирості – і в собі.

Закінчимо словами, якими ми цей допис розпочали: треба тішитися, що знаходиться чимало людей, які дійсно щиро каються у власних (а зовсім не в чужих) гріхах і шукають стосунків із Живим Богом. І добре, якщо ці люди – ми.

ВЛУЧНО...

* Безвихідним ми називаємо становище, вихід з якого нам не подобається.

* Багатьом нулям здається, що вони – орбіта, якою обертається світ.

* Люди самотні, бо замість мостів вони зводять стіни.

*Деякі люди позбавлені дару бачити правду, та зате якою щирістю дихає їх брехня!

* Інтелектуально незалежні тільки генії і дурні.

* На людську пам'ять не можна покладатися, на безпам'ятність, на жаль, теж.

* Будучи на вершині, ти опиняєшся над безоднею.

* Правду зберігають під замком як найбільший скарб ті, хто її найменше цінує.

* Щоб дістатися до джерела, потрібно плисти проти течії.

Станіслав Єжи ЛЕЦ.

Поет, філософ, письменник-сатирик.

УРОКИ ЯІРА

У п'ятому розділі Євангелія від Марка, 21-43, ми зустрічаємось із трагедією й радістю батька. Один із начальників синагоги, Яір, прийшов до Ісуса просити про зцілення дочки. Господь відповів, але трохи не так, як, можливо, батько очікував спочатку.

Які ж уроки ми можемо винести з цієї біблійної історії?

Якщо ви у відчаї, кличте Ісуса

Фарисеї критикували Ісуса, а після чуда, створеного в одній із синагог, вони навіть почали продумувати план Його вбивства. Яіра як начальника синагоги цілком могли осудити за те, що він звернувся до Ісуса за допомогою. Але страх осуду не зупинив батька.

Можливо, Ісус не був першим шансом на спасіння дочки Яіра, адже в момент їхнього знайомства дівчинка вже була серйозно хвора. Ми часто-густо намагаємось спочатку вирішити проблему самостійно, а до Бога йдемо, коли нічого не вдається зробити.

Якщо щось зламалось, просіть Бога про допомогу відразу ж.

Коли відповідь затримується, довіртеся Божому часові

Ісус пішов з Яіром, але по дорозі затримався біля хворої жінки, яка 12 років страждала на кровотечу. Уявіть стан батька: його дочка помирає, а вчитель Ісус, здається, не поспішає. Він з'ясовує, хто до Нього доторкнувся і чому, спілкується зі зціленою жінкою, можливо, вислуховує її історію: «Жінка... сказала Йому всю правду» (Марка 5:33).

Жінка хворіла довго – то навряд чи вона розповіла все за декілька секунд чи кілька хвилин.

Яір спішив, а Бог діяв за Своїм власним розкладом.

Коли ви отримуєте погані новини, продовжуйте йти з Богом

«Дочка твоя померла», – сказали Яірові інші люди. А Ісус відповів: «Не бійся, тільки віруй!» (Марка 5:36).

Що б ви зробили в цю мить? У жахливому стані побігли додому, щоб перевірити інформацію? Усамітнились би, щоб наодинці пережити своє горе?

Страх – це перша спокуса при поганих новинах.

Але Ісус закликає довіряти Йому й не боятись навіть у найскладніших ситуаціях.

Коли загрожує смерть, продовжуйте надіятися

Ісус воскресив дочку Яіра: «І дівчинка в ту ж мить встала і почала ходити» (Марка 5:42). Віра її батька не була марною! Однак Ісус зцілив її на якийсь час: проживши своє життя, довге чи коротке, вона врешті-решт померла. Смерть чекає на кожну людину.

Але у християн є надія: Ісус переміг смерть, Він воскрес Сам і подарував воскресіння та вічне життя всім, хто щиро вірить у Нього.

Апостол Павло пише церкві в Солуні: «Не хочу ж залишити вас, брати, в незнанні щодо померлих, щоб ви не сумували, як інші, що не мають надії. Бо коли ми віруємо, що Ісус помер і воскрес, так і тих, що спочили в Ісусі, Бог приведе з Ним у день другого приходу» (1 Солунян 4:13-14).

Смерть – не кінцева крапка нашого існування. Якщо для нас життя – це Христос, то смерть – це надбання.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

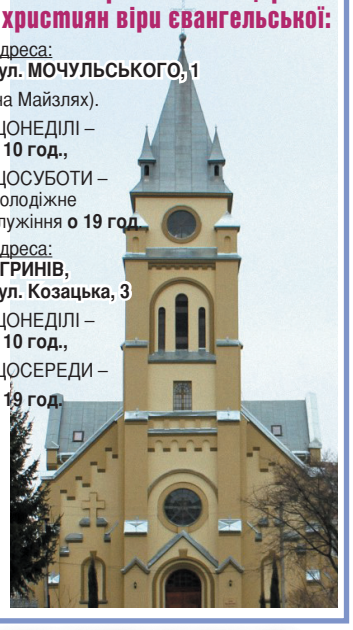

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
УГРИНІВ,
вул. Козацька, 3
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ТЕЛЕКОМПАНІЯ

Християнська церква «ВІФЕЗДА»
Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30
За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

НЕМАЄ БІЛЬШОЇ ЛЮБОВІ

«Страждання зазнаєте у світі, але будьте відважні: Я світ переміг!» (Івана 16:33).

Та яку ціну довелося платити Спасителеві, щоб здобути перемогу! Він віддав найдорожче, що мав, – власне життя, тим самим виконавши Свої слова: «Немає більше від тієї любови, як хто душу свою покладе за друзів своїх» (Івана 15:13).

І другом Христові, за якого Він поклав Своє життя, може стати будь-хто, але на Його умовах: «Ви – друзі Мої, якщо виконуєте те, що Я заповідаю вам» (Івана 15:14).

Він також заповідав: «Нехай не тривожиться серце ваше; віруйте в Бога і в Мене віруйте. В домі Отця Мого осель багато. А якби не так, Я сказав би вам: Я йду приготувати місце вам» (Івана 14:1-2).

І з цим у багатьох людей проблеми, навіть якщо вони й вважають себе віруючими. У чому ж річ? Усе через те, що слідування за Христом має свою ціну, про яку Він неодноразово попереджав: «Якщо хто хоче йти за Мною, нехай зречеться себе, і візьме хрест свій, та за Мною хай йде» (Матвія 16:24). Отже, уся справа у хресті.

У хресті не як прикрасі, не як звичному символі – звичному до такої міри, що на нього мало хто звертає увагу; а хресті як знарядді неймовірно болючої страти. Платити таку ціну мало хто згоден: адже це не посвятити раз на рік кошик зі смачними наїдками або за тиждень до того посвятити гілочку верби – у цих церковних символах-звичаях насправді не було б нічого поганого, якби люди не затулили ними образ розіп'ятого Спасителя.

І в такому ставленні немає нічого нового: «До Своїх прийшов, і Свої Його не прийняли. А тим, які прийняли Його, що вірують в ім'я Його, дав силу дітьми Божими бути» (Івана 1:11-12).

Немає більшої любові за ту, якою Він любить нас. Приймімо її!

ВІРУЮ
№ 3 (302)
березень 2024 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 693052990000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК
Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: http://viruyu.at.ua

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.